

Sygn. akt III Ca 746/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Henryk Brzyżkiewicz

Sędzia SO Andrzej Dyrda (spr.)

SR (del.) Ewa Buczek - Fidyka

Protokolant Monika Piasecka

po rozpoznaniu w dniu 13 sierpnia 2015 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa G. G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 5 lutego 2015 r., sygn. akt I C 1281/13

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSR (del.) Ewa Buczek – Fidyka SSO Henryk Brzyżkiewicz SSO Andrzej Dyrda

UZASADNIENIE

Powód G. G. domagał się zasądzenia od (...) S.A. w W. kwoty 11.359,35 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztów procesu tytułem różnicy pomiędzy kwotą wypłaconego odszkodowania, a kwotą jaka powinna być poszkodowanemu wypłacona wyliczoną na podstawie wyceny dokonanej przez autoryzowany serwis (...) i wynoszącą 20.532,61 zł, powiększoną o koszt najmu pojazdu zastępczego w zakresie nieuwzględnionym przez pozwanego.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz obciążenie powoda kosztami postępowania. Nie kwestionując zasady swojej odpowiedzialności podniósł, iż przy wyliczaniu należnego odszkodowania należy uwzględnić wiek uszkodzonego pojazdu. Zastosowanie części nowych, jak również podanej przez powoda stawki za wynajem pojazdu zastępczego, prowadziłyby do nieuzasadnionego wzbogacenia poszkodowanego.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 5 lutego 2015r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.574,95 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23.03.2013 r. do dnia zapłaty oraz oddalił powództwo w pozostałym zakresie. Nadto zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.529 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz nakazał

pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 641,14 zł tytułem zwrotu kosztów opinii biegłego tymczasowo wyłożonych z sum budżetowych.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że w wypadku w dniu 22 lutego 2013r. uszkodzeniu uległ samochód powoda marki O. (...) czyli klasy D. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Wobec uszkodzenia auta powód wynajął samochód zastępczy niższej klasy tj. B, marki F. (...) za 150 zł netto dziennie. Czynsz najmu pojazdu zastępczego przez 14 dni wyniósł 2.583 zł brutto.

W toku postępowania likwidacyjnego poszkodowanemu wypłacono odszkodowanie w wysokości 11.756,27 zł (10.292,57 zł – koszt naprawy pojazdu, 1.463,70 zł – koszt najmu pojazdu zastępczego).

Powód zlecił sporządzenie kalkulacji naprawy (...) serwisowi (...), który wyliczył koszt naprawy pojazdu na kwotę 20.532,61 zł.

Uzasadniony koszt naprawy samochodu powoda przy użyciu części oryginalnych oraz stawki roboczogodziny w serwisach nieautoryzowanych w wysokości 86 zł netto (prace mechaniczno-blacharskie) i 103 zł netto (prace lakiernicze) wynosi 19.748,22 zł brutto. Przed wypadkiem w pojeździe znajdowały się komponenty nieuszkodzone i nienaprawiane lakierniczo, dlatego też do ustalenia kosztu naprawy niezbędne było użycie części oryginalnych, zastosowanie innych nie przywróciłoby auta do stanu sprzed zdarzenia. Wartość pojazdu na dzień powstania szkody wynosiła 58.600 zł brutto.

Średni koszt wynajmu samochodu osobowego marki F. (...) (klasa B) lub samochodu podobnej klasy wynosi 134,62 zł brutto/dobę. Średni koszt wynajmu samochodu z segmentu D, czyli auta tej samej klasy co uszkodzony pojazd powoda, jest około 40 % wyższy od średniej ceny wynajmu samochodu z segmentu B.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy zakwalifikował roszczenie powoda w oparciu o art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152) oraz art. 436 k.c. Wskazując na zakres odpowiedzialności pozwanego w oparciu o art. 361 § 1 i 2 k.c. Sąd stwierdził, że koszt naprawy uszkodzonego pojazdu – przy użyciu części oryginalnych i stawki obowiązującej w serwisach nieautoryzowanych – wynosi 19.748,22 zł brutto.

Sąd wskazał, że średni koszt najmu pojazdu zastępczego z segmentu B wynosi 134,62 zł brutto. Powód wynajął pojazd zastępczy klasy B za 150 zł netto za dobę (184,50 zł brutto/doba) chociaż jego pojazd należał do wyżej klasy D, których średnie ceny wynajmu są o około 40 % (czyli o około 55 zł). Z tych względów Sąd nie uznał stawki 184,50 zł brutto/dobę za zawyżonej, wskazując równocześnie, że poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwać na rynku lokalnym najtańszych ofert, a ma prawo skorzystać z oferty ocenionej przez niego jako odpowiednia.

Uwzględniając, że w toku postępowania likwidacyjnego powodowi wypłacono 11.756,27 zł (w tym 10.292,57 zł – koszt naprawy pojazdu i 1.463,70 zł – koszt najmu pojazdu zastępczego), Sąd stwierdził, że pozwany powinien wypłacić pozostałą część odszkodowania w kwocie 10.574,95 zł, którą kwotę zasądził od pozwanego na rzecz powoda, oddalając powództwo w pozostałym zakresie jako bezzasadne.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Dz.U. z 2003 r., Nr 124 poz. 1152 z późn. zm.) od dnia 23 marca 2013 roku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c.

Wskazując, że postępowanie w kwocie 641,14 zł skredytował Skarb Państwa (część kosztów opinii biegłego sądowego), zobowiązał stronę pozwaną do zwrotu tej kwoty.

Apelację od tego orzeczenia wniósł pozwany zaskarżając wyrok w części zarzucając naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez wadliwą ocenę dowodu, w jakim niniejszej sprawie była opinia biegłego d.s. motoryzacji a odnoszących się do kosztów najmu pojazdu zastępczego, kwestionując wysokość stawki za najem pojazdu zastępczego klasy B.

Na tych podstawach wniósł o jego zmianę poprzez zasądzenie od powoda kwoty 9.876,63 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 marca 201r. do dnia zapłaty i oddalenie powództwa w pozostałym zakresie, a także

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenia powoda przyjmując za podstawę prawną swego rozstrzygnięcia przywołane przepisy prawne, a następnie ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Poczynione ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne. Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Przewidziane art. 233 k.p.c., ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymogami prawa procesowego, doświadczeniem życiowym oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 sierpnia 2012r. III AUa 620/12). Stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Z tych względów za niewystarczające należy uznać przekonanie strony o innej niż przyjęta przez Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i o ich odmiennej ocenie niż ocena dokonana przez Sąd (Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 1 marca 2012r. I ACa 111/12; z dnia 3 lutego 2012r., I ACa 1407/11). Jeżeli zatem Sąd, ze zgromadzonego materiału dowodowego, wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, co ma miejsce w niniejszej sprawie, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (tak: Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 8 lutego 2012r. (I ACa 1404/11), z dnia 14 marca 2012r. (I ACa 160/12), z dnia 29 lutego 2012r. (I ACa 99/12); a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 maja 2012r. VI ACa 31/12).

Wskazany powyżej kryteriom podlega również opinia biegłego. Ocena tego dowodu winna uwzględniać następujące kryteria: zgodności treści opinii z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Sąd może więc oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności, czy też zgodności z zasadami logiki. Nie jest natomiast uprawniony do kwestionowania merytorycznych poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własne stwierdzeń. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 3 sierpnia 2012r., I ACa 217/12; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 1 sierpnia 2012r., I ACa 40/11).

Rozpoznając zarzut prawa procesowego, nie można pominąć materialno prawnej podstawy roszczenia, a w szczególności głównego celu odszkodowania jakim jest wyrównanie uszczerbku majątkowego będącego następstwem zdarzenia wyrządzającego szkodę. Poszkodowanemu należy się od zakładu ubezpieczeń odszkodowanie ustalone według zasad art. 363 § 2 k.c. w związku z art. 361 § 2 k.c., co oznacza, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01). W ramach odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń, przysługujące poszkodowanemu należne odszkodowanie, ustalone według zasad art. 363 k.c. w związku z art. 361 § 1 i 2 k.c., obejmuje również zwrot kosztów najmu pojazdu.

Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń, w ramach wskazanych powyżej normy prawnej, podlega przy tym ograniczeniom wynikającym z normy zawartej w art. 362 k.c., Zgodnie z nim, jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

W świetle tego co wskazano powyżej, brak jest podstaw do stwierdzenia, aby koszty najmu zastępczego przewyższały zakres odpowiedzialności pozwanego. Zwrócić należy uwagę, że pozwany ponosi odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną w pojeździe klasy D. Jak wynika z opinii biegłego, stawka najmu takiego pojazdu zastępczego tej klasy są wyższe o około 40 % od stawki najmu pojazdu zastępczego klasy B, z którego to pojazdu korzystał powód. Dobowy koszt najmu takiego pojazdu zastępczego wyniósłby około 188,47 zł, a zatem poniesiona przez powoda stawka najmu pojazdu zastępczego w wysokości 184,50 zł mieści się w zakresie odpowiedzialności pozwanej.

Nadto, w ocenie Sądu Okręgowego poszkodowany miał prawo dokonać wyboru usługodawcy dokonującego wynajmu samochodów zastępczych, takiego którego stawki najmu nie przekraczają rażąco cen na rynku lokalnym. W świetle bowiem aktualnego orzecznictwa Sądu Najwyższego automatyczne uśrednienie stawek najmu przez ubezpieczyciela i obniżanie na tej podstawie odszkodowania do średniej stawki sprzeczne jest z zasadą pełnej rekompensaty szkody, zwłaszcza, że poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania wynajmującego oferującego najtaniej swoje usługi (zob. wyrok SN z 13.06.2013r., III CZP 32/03). Zatem, poszkodowany nie ma obowiązku wynajmu pojazdu zastępczego tylko w granicach akceptowanych przez pozwanego stawki najmu, lecz w granicach stawki najmu nie przekraczającej rażąco cen na rynku lokalnym.

Z tych względów apelację należało oddalić po myśli art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego, wobec zakwalifikowania pozwanego jako strony przegrywającej w całości i braku podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c., orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. Na zasądzone koszty składają się koszty zastępstwa procesowego ustalonego zgodnie z § 6 pkt 2 w związku z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 poz. 461).

SSR (del.) Ewa Buczek – Fidyka SSO Henryk Brzyźkiewicz SSO Andrzej Dyrda